

Sygn. akt IV KO 37/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2016 r.,  
wniosku **Z. P.**

o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 8 grudnia 2009 r., sygn. akt II AKz 489/09

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach  
z dnia 20 października 2009 r., sygn. akt III Ko 537/08

o oddaleniu wniosku Z. P.

o stwierdzenie nieważności orzeczenia w trybie ustawy z dnia 23 lutego 1991 r.

o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych  
za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego ( Dz.U. Nr 34, poz.  
149 z późn. zm.)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł:**  
**odmówić przyjęcia wniosku.**

### UZASADNIENIE

W piśmie zwanym „skargą dziewiątą” z dnia 11 kwietnia 2016 r. skierowanym do Sądu Najwyższego Z. P. domagał się także „wznowienia postępowania w sprawach sygn. akt II AKz 489/09 Sądu Apelacyjnego w Krakowie i sygn. akt III Ko 537/08 Sądu Okręgowego w Kielcach, bo prześladowania i decyzje zapadły przed data 31 grudnia 1989 r. oraz takie same po tej dacie do chwili obecnej z całkowitą ignorancją obowiązującego prawa” (k. 4v).

Z. P. tylko w taki sposób powyższe żądanie uzasadnił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest oczywiście bezzasadny. Taka jego ocena spowodowała odmowę jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Z treści uzasadnienia postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 20 października 2009 r., sygn. akt III Ko 537/08 jednoznacznie wynika, iż w sprawie tej wnioskodawca Z. P. domagał się stwierdzenia nieważności orzeczeń wydanych w sprawach cywilnych i administracyjnych dotyczących wieloletniego konfliktu sąsiedzkiego, w oparciu o przepisy – przywołanej na wstępie – ustawy z 23 lutego o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Wskazany postanowieniem Sąd Okręgowy w Kielcach ten wniosek oddalił, wskazując, iż przedmiotem unieważnienia – w myśl przepisów wspomnianej ustawy – może być wyłącznie orzeczenie skazujące, nawet jeśli osoba represjonowana nie była sprawcą przypisanego jej czynu, gdy tylko, orzeczenie to wydano z powodu działalności niepodległościowej. Tego rodzaju orzeczenie – co przyznał sam wnioskodawca – nie było wobec niego wydane i nie prowadził on działalności niepodległościowej w rozumieniu przywołanej ustawy.

To przekonanie Sądu Okręgowego w Kielcach o braku nawet przesłanki formalnej do uwzględnienia żądania wnioskodawcy aprobował Sąd Apelacyjny w Krakowie, który po rozpoznaniu zażalenia wnioskodawcy postanowieniem z dnia 8 grudnia 2009 r., sygn. akt II AKz 489/09 zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy. Sąd Apelacyjny jeszcze raz podkreślił, iż przepisy ustawy z 23 lutego 1991 r. dotyczą tylko spraw karnych, a więc nie dotyczą spraw takich co do których unieważnienia wydanych w nich orzeczeń domagał się wnioskodawca.

Powyżej przytoczone okoliczności wskazujące tak charakter spraw w których zapadły orzeczenia odnośnie których unieważnienia domagał się wnioskodawca w trybie wspomnianej ustawy z 23 lutego 1991 r., jak też przyczyny nie uwzględnienia tego jego wniosku, samoistnie świadczą o oczywistej bezzasadności rozpoznawanego w niniejszym postępowaniu wniosku o wznowienie postępowania. Względy, które spowodowały ówczesne oddalenie wniosku wnioskodawcy, pozostały nadal aktualne, skoro nie zmienił się charakter spraw w których były

wydane orzeczenia o unieważnienie których wnioskodawca wnosił i nie zmieniły się również przepisy ustawy z 23 lutego 1991 r. w zakresie określenia rodzaju orzeczeń co do których mają one zastosowanie.

Mając to na uwadze, przy równoczesnym dostrzeżeniu braku w przedmiotowym wniosku rzeczywistego uzasadnienia podnoszonych – w omawianym zakresie – żądań, należało postanowić jak wyżej.